

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

โยมแม่นี้หลักใจดี

ก่อนจึงหัน

พระเท่าไร (๒๗ ครั้งผม) พระให้ตั้งหน้าตั้งตาภาวนานะ ผมไม่ค่อยได้สอน พระแกงหม้อใหญ่ทั่วประเทศสอนไปหมด แต่พระในวัดเรานี้ไม่ค่อยได้สอน ระยะเวลาห่างมาก การสอนพระในวัดนี้ห่างมาก แต่ก่อนเอาจริงเอาจังตลอดเวลาเพราะไม่มีคนมาเกี่ยวข้องมาก สอนมีแต่ธรรมะเด็ด ๆ เผ็ด ๆ ร้อน ๆ พุง ๆ เลย เตียนนี้ไม่ได้แล้ว มีแต่แกงหม้อใหญ่ ไปทุกแห่งทุกหนก็มีแต่แกงหม้อใหญ่ทั้งนั้น พวกกันตั้งอกตั้งใจ

อย่าลืมนะคำว่าสติ ท่านทั้งหลายจับไว้ให้ดี สติเป็นพื้นฐานตั้งแต่ต้นถึงนิพพาน ใครผลอสติ ใครหย่อนยานทางสติไม่เป็นท่า ๆ สติดีเท่าไรความเพียรเป็นพื้นเป็นฐาน ตลอดไม่ขาดวรรคขาดตอน สติเป็นสำคัญมาก ถ้าขยายออกไปในวงงานก็เป็นสัมปชัญญะเสีย อยู่ภายในก็เป็นสติ กระจายออกไปนี้มีสติตลอดเป็นสัมปชัญญะ สติสำคัญในวงความเพียร

เราไม่ให้มีงานใดแต่ไหนแต่ไรมาสำหรับวัดนี้ ไม่ให้เข้ามายุ่งมาทำลายความเพียรของพระ เราถือเป็นกฎเป็นเกณฑ์เป็นข้อหนักแน่นมากสำหรับการภาวนาในวัดนี้ไม่เคยจืดจางแต่ไหนแต่ไรมา แม้จะมีงานนอกงานอะไรก็ไม่ให้เข้ามากระทบกระเทือน ส่วนใหญ่คือพระที่ท่านภาวนา ถ้าหากจะทำก็มีแต่เราสั่งนั่นสั่งนี่เป็นนอก ๆ ส่วนพระไม่ให้ใครเข้าไปยุ่ง เราถือเป็นข้อหนักแน่นสุดหัวใจเราเลยเรื่องการภาวนา ฆ่ากิเลสได้จริง ๆ ฟาดกิเลสคว่ำขาดสะบั้นลงในหัวใจก็คือการภาวนา กิเลสไม่ได้ขาดเพราะยุ่งนั่นยุ่งนี่ ๆ ยกโทษคนนั้นยกโทษคนนี้

พวกนี้มันมาอบรมอะไรก็ไม่รู้ในวัดนี้ หาดูแต่โทษคนอื่นโทษเจ้าของไม่ดูเลย นี่หรือนักภาวนา คือนักสั่งสมกิเลส ประเภทนี้เป็นพวกประเภทสั่งสมกิเลส ในครวัวยิ่งมาก สำหรับพระเราไม่ค่อยเห็นมีอะไร จิตใจสำคัญนะ ผู้หญิงนี่วอกแวกคลอนแคลน ๆ ตลอดเวลาหาความเที่ยงตรงไม่ค่อยมี วอกแวก ๆ อยู่ด้วยกันก็ทะเลาะกัน ครั้นออกมาแล้วก็นินทาากาแลกัน โจมตีกันในแง่ต่าง ๆ ไม่ทราบจะเอามรรคผลนิพพานมาจากไหน ปากอมขี้เน่า เข้าใจไหมละ ปากอมธรรมพุดมาเป็นกำลังใจของกันและกันนั้นค่อยยังชั่วหน่อย

เรานี้หนักใจมากจริง ๆ นะ เกี่ยวกับทั้งสองฝ่าย ภายในครวัวยิ่งหนักมาก ภายนอกไม่มีอะไรพระเรา ทางในครวัวยิ่งหนักมากอยู่ มันเหมือนเด็ก แต่กิริยาที่ทำมันไม่ได้เหมือนเด็กมันเสียหายได้ จึงเป็นข้อหนักใจ ยิ่งดีนะท่านทั้งหลาย ถ้าหากว่าหนัก

เข้าๆ ไล่หนีหมดเลยในครัว จะไม่ให้อยู่แม่คนเดียวถ้าหนักมากจริงๆ หรือไม่เราหนีเลยไม่เล่นด้วย เราหนีท้อแล้ว แบกท้อมพอ ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไรเลย มากี่มีแต่นินทาทะเล ยกโทษยกกรรม โทษเจ้าของเต็มหัวใจไม่ดู อันนี้ที่เสียมาก ผิดกับมาอบรมศีลธรรมมาภาวนา เสียมากตรงนี้ มันดูตั้งแต่ภายนอกไม่ดูหัวใจเจ้าของเลย จำให้ตีทุกคน เลอะมากเดี๋ยวนี้ เรานุโลมผ่อนผัน ผ่อนผันเท่าไรยิ่งเลวลงๆ เอ้ มันยังงัยกัน ทำไม่รู้ไม่ชี้ๆ เก็บไว้ภายในๆ มาประมวลดู มันมีตั้งแต่เลอะๆ เทอะๆ เรื่องราวที่จะเป็นสิริมงคลพอจะได้ชมเชยกับผู้มาอบรมมาปฏิบัติมันไม่เห็นมี แหม ทุกข์มากนะเรา

ก็มันไม่เคยมีอย่างนี้ อยู่ที่ไหนมันเหมือนอวัยวะเดียวกัน เรียบๆ เลย นั่นท่านอยู่อย่างนั้น นี่มีแต่คอยยกโทษยกกรรมกัน มันไม่ใช่ภาวนามันหาเรื่องกัน พวกนี้พวกเลวในครัวนี้ ออย่างที่อื่นมันเป็นอยู่ในครัว พระเราไม่มีอะไร ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาพระไม่เคยทะเลาะกัน ท่านเรียบ ท่านดูหัวใจท่าน อันนี้ไม่ได้ดูหัวใจตนเอง ไปดูความเคลื่อนไหวของคนอื่น เห็นปั๊บคอยจะยกโทษกันๆ พวกเปรต กินไม่อิ่มกินไม่พอ เก็บตกเรื่อยๆ ให้พร

หลังจันทัน

สรุปทองคำน้ำไหลซึมถึงวันที่ ๒๘ ธันวา ทองคำที่หลอมแล้ว ๓๖๒ กิโลครึ่ง เท่ากับ ๒๙ แท่งๆ หนึ่ง ๑๒ กิโลครึ่ง ทองคำที่ยังไม่หลอม ๘ กิโล ๗ บาท ๒๓ สตางค์ รวมทองคำที่หลอมแล้วและยังไม่ได้หลอมเป็น ๓๗๐ กิโล ๔๐ บาท ๑๒ สตางค์ ถ้ารวมกับ ๓๗ กิโลครึ่งที่มอบแล้วเข้าด้วยกันจะเป็นทองคำที่เศษจากจำนวนใหญ่ ๑๑ ตัน นั้น ๔๐๘ กิโล ๗ บาท ๒๓ สตางค์ ช่วยชาติคราวนี้ได้ทองคำตั้ง ๑๑ ตัน ๔๐๘ กิโล ไม่ใช่เล่นๆ ไปหาที่ไหนล่ะ เมืองไทยไม่ช่วยตัวเองใครจะช่วย เมืองไทยเป็นผู้จะทำให้จมเอง เมืองของเราเองทำให้จม เราไม่พินใครจะพิน ให้คนอื่นมาช่วยมีแต่เขาจะชี้หน้า มันไม่เป็นท่าทั้งโคตรทั้งแซ่เมืองไทยเราเนี่ย แล้วจะว่าอะไรเขาละ มีอะไรไปตอเขาไหมล่ะ

ก็มันจะจมจริงๆ หมูหมาเปิดไกร้อนไปตามๆ กัน จะจมด้วยกันนี่นะ เพราะฉะนั้นจึงต้องพินกันซิ ก็เห็นผลอยู่แล้วพิน ผลแห่งการพินขึ้นมาจากทองคำก็ได้ถึง ๑๑ ตันกับ ๔๐๘ กิโลกว่า ดอลลาร์ก็ได้ ๑๐ ล้านสองแสนกว่า เข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว ส่วนเงินไทยกระจายทั่วประเทศไทยที่ช่วยเหลือพี่น้องชาวไทยเรา ส่วนมากเป็นโรงพยาบาล โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่ง โรงเรียนเป็นอันดับสอง ราชการต่างๆ มีท่างๆ แต่มีที่ไร่นี่หนักทุกที่ ฟาดไปหลายๆ สิบล้าน ราชการจุดใหญ่ๆ อย่างนี้ละที่ช่วย ผลก็เห็นกันอยู่อย่างนี้จะว่าไง

ถ้าหากว่าไม่ช่วยสิ่งเหล่านี้ก็ไม่มี ที่กล่าวเหล่านี้ไม่มี ทองคำ ๑๑ ตันกับ ๔๐๐ กว่ากิโลนี้ก็ไม่มี นั่น ดอลลาร์ ๑๐ ล้านสองแสนกว่าก็ไม่มี เงินไทยที่กระจายออกช่วย โลกนี้ก็ไม่มี มีแต่ความจมๆ จะว่าไง อันนี้ก็พิน นอกจากนั้นธรรมะยังพินขึ้นอีกนะ ก็ พอดีกับเราได้คิดไว้เรียบร้อยแล้วไม่ผิด เห็นไหมล่ะ พอว่า เอา จะช่วยชาติคราวนี้ ใคร ก็ต้องเล็งแต่วัตถุ เช่น เงินทองข้าวของที่จะหนุนช่วยชาติๆ แต่เราไม่ได้ไปนั้นนะ คราว นี้เป็นคราวที่ธรรมะจะออกสู่หัวใจพี่น้องชาวไทยที่เป็นชาวพุทธเรา ก็ออกจริง ๆ เห็น ไหมล่ะ แล้วเรื่องนี้ใหญ่โตด้วย ออกทั่วประเทศไทยและยังออกถึงเมืองนอกเมืองนา ธรรมะนี่นะ นี่ละคราวนี้ที่ว่าธรรมะจะได้ออกสู่หัวใจพี่น้องชาวไทยเรา ยังไม่ได้ออกทั่ว โลกนะ เตียวนี้ออกทั่วโลกแล้ว อย่างนี้ละเรื่องใหญ่โตมาก

ธรรมะเข้าสู่ใจกระเทือนไปหมด เพราะใจเป็นเจ้าของของสมบัติทั้งหลาย ความ ล่มจมไม่ใช่ใจจะเป็นอะไรไปพาให้ล่มจม ความพินฟูใครจะพาให้พินฟูถ้าไม่ใช่หัวใจ หัวใจเป็นสิ่งสำคัญมาก จึงต้องได้รับบรรณาการซึ่งเป็นความถูกต้องดีงามจากพุทธ ศาสนาแล้วไปพินฟูตัวเอง พินฟูสังคม ตลอดพินฟูประเทศได้ ก็ได้ผลหลายอย่างช่วย ชาติคราวนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ทองคำ ๑๑ ตันกับ ๔๐๐ กิโลนี้ยังไม่หนักเท่าหัวใจคนทั้ง ประเทศที่ได้รับบรรณาการแล้วไปเป็นกำลังใจพินฟูหรือแก้ไขดัดแปลงตนเอง อันนี้มี น้ำหนักมาก เราเล็งอันนี้มากกว่าอย่างอื่น

ที่ว่าช่วยชาติ คนก็ต้องเล็งวัตถุ แต่เราไม่เล็งวัตถุ เล็งว่า เอ้อ คราวนี้ธรรมะจะได้ เข้าสู่จิตใจประชาชนชาวพุทธเรา เข้าทางนั้น แล้วก็ออกอย่างนี้จริง ๆ เวลานี้วิทยุตั้งร้อย กว่าแห่ง วิทยุกำลังกระจายออก ๆ แล้วจะขยายขยายออกไปเรื่อย ๆ ที่ทราบ ธรรมะที่ เรานำออกแสดงและประกาศอยู่ทั่วประเทศไทยเวลานี้ เราอยากจะพูดว่าส่วนมากต่อ มากเป็นธรรมะภาคปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายออกมาจากหัวใจท่าน ๆ แต่ไม่ค่อยมี ออกมากนัก มีไม่มากนักครูบาอาจารย์ทั้งหลายออกทางวิทยุ ก็มารวมอยู่ที่เรา เราเลย กลายเป็นออกหน้า ๆ ตลอดนะถ้าว่าธรรม ครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็ช่วยบ้าง ๆ สุดท้าย ปล่อยให้เราคนเดียว ครูบาอาจารย์ทั้งหลายมีน้อยเมื่อไรที่หัวใจเป็นคลังแห่งธรรม ๆ แต่ท่านไม่ได้ออกมาแสดงมากนัก อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ควรจะได้ออกมา แสดง และนิสัยวาสนาของครูบาอาจารย์แต่ละองค์ เป็นไปตามนิสัยท่าน บางองค์มี เท่าไรท่านไม่ออกมา เจยเสี่ย

คิดดูอย่างพระอัญญาโกณฑัญญะในเบญจวัคคีย์ทั้งห้า พระอัญญาโกณฑัญญะ เป็นหัวหน้า เวลาฟังเทศน์แล้วพระอัญญาโกณฑัญญะเปล่งอุทานออกมาในเดี๋ยวนั้นเลย ในขั้นสุดท้ายที่พระพุทธเจ้าสรุปความลงให้เบญจวัคคีย์ทั้งห้าได้ฟังว่า ญาณนฺจ ปน เม ทสฺสนํ อุตฺปาติ ความรู้ความเห็นอันเลิศเลอได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต อุกุปฺปา เม วิ

มุตติ ความหลุดพ้นของเราไม่มีการกำเริบแล้ว อยมนุติมาชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย
 ของเรา นตฺถิทานิ ปฺนพฺภโว ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะไม่กลับมาเกิดอีก พอจบปี
 พระอัญญาโกณฑัญญะก็ออกอุทานเลย ยงฺกิลฺลิจิ สมฺมุทฺตมฺมํ สพฺพพฺนฺตํ นิโรธธมฺมํ เอา
 ย่อ ๆ เลยนะ ท่านแสดงในธรรมจักรนั้นละ ดูธรรมจักรก็รู้ วิรัช วิตมลฺ ธมฺมจกฺขุ อฺอุ
 ปาติ อญฺญาสิ วต โภ โภณฺทญฺโญ

ที่แรกพระอัญญาโกณฑัญญะขึ้นเป็นอุทานว่า สิ่งใดก็ตามในโลกนี้ ท่านเด็ดขาด
 ลงไปเลยเพราะท่านเห็นธรรมชาติที่เลิศเลอกว่าโลกทั้งหลายนี้ ยงฺกิลฺลิจิ สมฺมุทฺตมฺมํ
 สพฺพพฺนฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้นแต่อันนี้ไม่ดับ นั่นความหมาย อันนี้
 เป็นเครื่องยืนยันกัน กระแสธรรมที่ท่านรู้สำเร็จพระโสดา กระแสธรรมที่ไม่ตายคือ
 กระแสแห่งพระนิพพานเข้าถึงแล้ว ยงฺกิลฺลิจิ สมฺมุทฺตมฺมํ สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น
 แต่อันนี้ไม่ดับ นั่นความหมาย เอาเป็นเครื่องยืนยันกัน พอพระอัญญาโกณฑัญญะเปล่ง
 อุทานจบลงแล้ว พระพุทธเจ้าก็ทรงเปล่งอุทานรับกันว่า อญฺญาสิ วต โภ โภณฺทญฺโญ
 อญฺญาสิ วต โภ โภณฺทญฺโญ พระอัญญาโกณฑัญญะผู้เจริญได้รู้แล้วหนอ ๆ นั่น วัตรธรรม
 ของจริงที่เลิศเลอ นี่ละที่ท่านแสดง

พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นถึงขั้นนั้นท่านก็ไม่ได้ออกมาสอนใคร ความหมายว่า
 นั้น ท่านอยู่ในป่ากับช้าง ดูว่าเป็นช้างโพธิสัตว์ ท่านอยู่กับช้างที่ ฉัททันตสระ ดูว่า ๑๑ ปี
 เราอ่านมานานลิมนะ แล้วก็มาทูลลาพระพุทธเจ้า พอถึงกาลเวลาแล้วก็ออกมาจากฉัท
 ทันตสระ ช้างฉัททันต้อยู่ที่นั่นเป็นช้างโพธิสัตว์ พระอัญญาโกณฑัญญะอยู่กับโขลงช้าง
 นั้น ถึงเวลาแล้วก็มาทูลลาพระพุทธเจ้าจะปรินิพพาน ฝ่ายยอมด้วยดินแดง ไม่ได้ยอม
 ด้วยแก่นขนุน ในป่าในเขาจะมีแก่นขนุนอะไร ท่านก็ไปเอาดินแดงมาตามาคดลูกเคล้ากัน
 ย่อมเป็นสีดินแดงออกมา พระพุทธเจ้าท่านก็ไม่ทรงรับสั่งหรือไม่ตำหนิติเตียนว่าไง ก็
 อยู่ในป่าในเขาก็รู้แล้วนี่ ก็มีแต่เณรนั่งอยู่นั้นเฝ้าพระพุทธเจ้า เห็นพระอัญญาโกณฑ
 ัญญะขึ้นไป ย่อมผ้าด้วยดินแดงไปทูลลา

เพราะแก่มาแล้วนี่ ถึงกาลเวลาแล้วไปทูลลาไปปรินิพพาน นั้นถึงกาลเวลาท่าน
 รู้ของตัวเอง พอพระอัญญาโกณฑัญญะทูลลาพระพุทธเจ้าลงไปแล้ว พวกเณรตาใส ๆ
 เหมือนตาแมวกก็เข้ามารุมพระพุทธเจ้า นี่หลวงตามาจากไหน เณรตัวเล็ก ๆ นั้น มองดูสี
 ผ้าเหมือนสียักซ์ คือผ้าสีดินแดง หลวงตามาจากไหน มองดูสีผ้าเหมือนสียักซ์ อย่าพูด
 อย่างนั้น ถ้าเป็นหลวงตาวันนี้ใส่ปากเปรี้ยะเลย ถ้าจะพูดก็ว่า อย่าพูดอย่างนี้ มันต่างกัน
 นิสัยของศาสดาองค์เอกกับนิสัยลิงมันต่างกัน

พระพุทธเจ้าท่านว่าอย่าพูดอย่างนั้น นี่คือพี่ชายใหญ่ของเธอทั้งหลาย
 พระอัญญาโกณฑัญญะนี้เป็นปฐมสาวกของเราตถาคตในเบญจวัคคีย์ทั้งห้า บัดนี้ถึง

กาลเวลาอันควรของเธอแล้ว เธอจะมาลาเราไปปรินิพพาน ไม่ใช่สักยักอะไร อย่างนั้น เณรมันมักเป็น หือ หลวงตามาจากไหน มองดูสีผ้าเหมือนสียักซ์ ก็ท่านยอมด้วยดินแดง พระพุทธเจ้าก็รับสั่งว่าอย่าพูดอย่างนั้น นี่คือพี่ชายใหญ่ของเธอทั้งหลาย เป็นปฐมสาวกของเราตถาคต ถึงกาลอันควรแล้วเธอจะมาลาไปปรินิพพาน ท่านก็ไม่ได้สอนใคร มีพระปฐมมณฑานีบุตรซึ่งเป็นธรรมกถิกเอกเป็นหลานของท่าน ท่านก็ไม่ได้สอน เป็นหลานของท่านเฉยๆ เป็นธรรมกถิกเอก

ธรรมกถิกเอกคือธรรมะที่ท่านสอนนั้นส่วนมาก ที่ยกให้เป็นเอตทัคคะเลิศทางธรรมกถิกเอก ท่านมักจะสอนพระในครั้งพุทธกาล โดยยกสัลเลขธรรม ๑๐ ประการ ขึ้นมาสอน อัจฉริยธรรม มีน้อย แล้วสันโดษขึ้นไปเรื่อยๆ วิริยารัมภภา ปรรวาทความพาก ความเพียรอยู่ในป่าในเขา จากนั้นแสดงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ นี้สัลเลขธรรม ๑๐ ประการที่พระปฐมมณฑานีบุตรแสดงอย่างออกหน้าออกตา ส่วนมากสอนพระนะ ธรรมะประเภทนี้ธรรมะสูงมาก นี่ธรรมกถิกเอกเป็นหลานชายของพระอัญญาโกณฑัญญะ เป็นธรรมกถิกเอก แต่พระอัญญาโกณฑัญญะไม่สอนใคร อยู่ในป่าในเขา พอถึงกาลเวลาแล้วก็มาลาไปปรินิพพาน อันนี้เป็นตามนိสสัยวาสนา

ครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับนိสสัยวาสนา องค์ใดที่สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วพระพุทธเจ้าไม่ทรงติเตียนเลย ท่านยกให้เป็นตามนิสสัยวาสนาของแต่ละท่านๆ เพราะส่วนใหญ่ท่านบริสุทธิเต็มที่แล้ว เสมอกันหมดแล้ว กิริยาอาการที่แสดงออกตามนิสสัยวาสนาของตนก็ปล่อยให้ไปไปตามนิสสัยวาสนา พระพุทธเจ้าไม่ทรงตำหนิติเตียนพระอรหันต์ที่แสดงออกตามนิสสัยวาสนาของตนอะไรเลยไม่มี

นั่นละธรรมของพระพุทธเจ้าสดๆ ร้อนๆ อย่างนี้ละ ให้ท่านทั้งหลายจับเอาไปปฏิบัติ จิตนี้สดๆ ร้อนๆ ไม่เคยตาย ไม่มีคำว่าตายว่าสูญ สดๆ ร้อนๆ กับธรรมเข้ากันได้สนิท เมื่อจิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วเป็นธรรมธาตุไปเลย พอสำเร็จเป็นพระอรหันต์ปีบก็เป็นธรรมธาตุในจิตครองชั้นนี้ พอถึงกาลเวลาใช้ไม่ได้แล้วสลัดปีบะไปเลย ท่านตายง่าย เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ทั้งหลายจึงไม่ค่อยมีประวัติว่า องค์นั้นนิพพานที่นั่น องค์นั้นนิพพานที่นี่ เพราะท่านตายง่าย ท่านไม่ยุ่งกับอะไรกับใคร ถึงเวลาแล้วท่านเข้าร่วมไม่ร่วมไหน ถ้าใด ที่ไหนที่สะดวกสบายท่านปีบๆ ไปเลยๆ จึงไม่มีประวัตินัก ไม่ค่อยมี มีแต่องค์ที่มีชื่อเสียง เช่น พระอนานนท์ พระโมคคัลลัน สารีบุตร อย่างนี้

พระโมคคัลลัน สารีบุตร เท่ากัน เวลามาทูลลาพระพุทธเจ้า ท่านก็เปิดโอกาสให้แสดงอิทธิปาฏิหาริย์การเทศนาว่าการ ถูทฐาคักดานุภาพต่างๆ เต็มภูมิ แล้วก็เปิดประตูวัดพระเชตะวันรอบหมดเลย เอา ใครจะไปส่งพี่ชายของเธอทั้งหลายให้ไปได้ วัดพระเชตะวันเปิดโล่งหมดเลย แล้วก็ไปปรินิพพาน พระสารีบุตรไปปรินิพพานที่บ้านแม่

พระโมคคัลลาน์กลับไปปรินิพพานที่โจรทำลาย พวกพระตามไปไม่น้อย พระพุทธเจ้าเปิดประตูวัดพระเชตะวัน มีสององค์ สวากข้างซ้ายขวา นอกนั้นไม่ปรากฏ ท่านนิพพานที่ไหนท่านนิพพานอย่างสะดวกสบายๆ มันเป็นอยู่ในจิต ท่านรู้ในจิตท่านเสร็จสิ้นไปหมดแล้ว มีแต่ชั้นธัมมอยู่เฉยๆ แยกพาทูกินพาทลับพาทอนพาทับพาท่ายไปอย่างนั้นแหละตามกิริยาของโลก

โลกยอมรับอะไรท่านก็ใช้ไปตามกิริยาสมมุติ ธรรมชาตินั้นเหนือหมดแล้ว อันนี้เพียงกิริยา ไม่เป็นบาปไม่เป็นบุญ ไม่เป็นโทษเป็นกรรมอะไรกิริยานี้แสดงออก แต่ท่านก็ยอมรับ สังคมนิยมอย่างไรท่านก็ปฏิบัติ หลักธรรมวินัยพระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ยังไร ท่านก็ปฏิบัติตามหลักธรรมวินัยอย่างเคร่งครัดตลอด จนกระทั่งถึงวันนิพพาน ส่วนจิตตั้งแต่วันกิเลสขาดสะบั้นหมดทุกอย่าง ปุญญาปาปพหิณบุคคล ผู้มีบุญและบาปซึ่งเป็นสมมุติทั้งหมดได้ละ ขาดสะบั้นไปหมดแล้ว จิตดวงนั้นเป็นอย่างนั้น แต่กิริยาอาการนี้มีอยู่เป็นธรรมดา โลกเขามียังงี้ก็มีอย่างนั้นแหละ แต่ท่านไม่มีเรื่องบาปเรื่องบุญที่จะไปติดใจของท่าน ท่านไม่มี ท่านใช้กับกิริยาของโลกสมมุติยอมรับกันยังงี้ ท่านก็ปฏิบัติตามนั้นเท่านั้นเอง

ถึงขั้นอรหัตต์แล้ว ท่านอยู่ในท่ามกลางของพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายทุกๆ พระองค์ คือเป็นอันเดียวกัน เหมือนแม่น้ำมหาสมุทรทะเล จ่อลงตรงไหนเป็นน้ำมหาสมุทรเหมือนกันหมด มหาวิมุตติมหานิพพานองค์ไหนสำเร็จปั๊บ เป็นมหาวิมุตติมหานิพพานเหมือนกันหมดเลย อยู่ท่ามกลางของกันและกันทันทีเลย เป็นอย่างนั้นละ ให้มันเป็นในจิตมันก็รู้อย่างนี้ คำพูดอย่างนี้เราก็ไม่เคยพูดแต่ก่อน เพราะไม่เคยรู้ นี้รู้ก็บอกว่ารู้อะไรบ้าง ก็ปฏิบัติธรรมรอดล้มรอดตาย เตนตายมาสอนท่านทั้งหลายอยู่เวลานี้

เวลาเราประกอบความพอกความเพียรอยู่ในป่าในเขา เป็นนิสัยที่รุนแรงอยู่บ้าง ถ้าโลกเขาเรียกว่าผาดโผน แต่ธรรมเรียกว่าเด็ดเดี่ยวเฉียบขาด ธรรมไม่ได้เป็นอย่างโลก โลกเขาเรียกว่าผาดโผนโจนทะยาน แต่เรื่องทางธรรมนี้ว่าเด็ดเดี่ยวเฉียบขาด พัดกับกิเลสเอาให้ขาดสะบั้นลงไปเลย นี่เรียกว่าเด็ดเดี่ยวเฉียบขาด มันเป็นไปตามนิสัย ที่นี้เวลามาสอนโลกมันก็มีกิริยานิสัยอันนั้นละติดมา เพราะฉะนั้นไปที่ไหนเขาจึงว่าหลงตาบวนี้ดูมากๆ ให้อ่ากระทั่งโคตรมันเถอะ โคตรเราไม่ว่าเราเป็นพอ โคตรเราไม่เห็นใครมาว่าเรา แม่เราก็ไม่เห็นมาว่า

วันนี้จะยกเรื่องแม่เรามาให้ฟัง เราเอาแม่มาบวชก็สมมักสมหมาย มากี่ปีบวชเลย ลงลูกชายโดยหลักธรรมชาตินะไม่ได้เสกสรรปั้นยอ เราก็ไม่เคยพูดเรื่องราวอะไรๆ ไปเที่ยวธุดงค์กรรมฐานลำบากลำบาก ประกอบความพอกเพียรยังงี้ ตลอดถึงการรู้เห็น

ธรรมอะไรเราไม่เคยพูด เหมือนคนทั่ว ๆ ไป ที่จะให้พูดกับมารดาในฐานะแม่กับลูกไม่เคยมี ถ้าเข้าไปก็เทศน์แล้วออกมา

นี่แม่อีกยังได้ออ ขึ้นมานั่งปั๊ โอ๊ย ให้แม่ได้ชมเชยลูกสักหน่อยเถอะว่างั้นนะ ขึ้นมานั่งปั๊ข้าง ๆ คราว บทเวลาจะเป็นเป็นเองนะ คือไม่มีใครตกแต่งอะไร เป็นเอง อู๊ย เป็นยังงี้ลูก เหมือนไม่เกิดในท้องแม่ ไม่ทราบที่เกิดมาจากไหน แม่อัศจรรย์ อ่านประวัติหลวงปู่มั่นแม่น้ำदार่วง ๆ เลย ทำไมถึงแต่งได้ดิบได้ดีหยดย้อยเอานักหนา เหมือนกับว่าไม่เกิดในท้องแม่ อ้าว ก็ท่านอาจารย์มั่นท่านเป็นพระที่เลิศเลอ เราก็แต่งตามเรื่องของท่านก็เลิศเลอไปตามท่านต่างหาก เราไม่ได้เลิศเลออะไร ก็ยกไว้ที่ท่านเลิศเลอ แต่ผู้แต่งนั่นซี กลับมานี่ นี่โยมแม่ม่ง แหม แต่งหนังสือนี้หยดย้อยเหลือเกิน แม่น้ำदार่วง น้ำदार่วงถึงเรื่องของหลวงปู่มั่นที่เลิศเลอ ๆ น้ำदार่วงผู้แต่งตามท่านนี้ แหม ทำไมถึงเก็บได้ทุกกิตติคุณก็ หยดย้อย ว่างั้น ก็ท่านเลิศเราก็แต่งตามนั้น ท่านเลิศเราจะแต่งเลว ๆ ก็เข้ากันไม่ได้ซี เราก็ว่างั้น

โยมแม่นี้หลักใจดี สมที่เราเอามาบวชจริง ๆ พอจวนแล้วเราก็เดิน... เราไม่เคยไปนั่งกุฎิโยมแม่นะ ไปยืนอยู่ข้างหน้า กุฎิต่ำ ๆ หลังนั้นละ ไปถาม นี่จวนตัวเข้ามาแล้ว ว่าไงละโยมมารดา เวลานี้ดูอาการจวนตัวเข้ามาแล้ว แล้วจิตใจเป็นยังงี้ ขึ้น...พูดอย่างอาจารย์ โอ๊ย จิตใจแม่ดี สง่างามผ่องใสตลอดเวลา แม่ไม่ได้หวั่นกับเรื่องร่างกายจะแตกไป จิตของแม่ดี พูดเพียงเท่านั้นเราก็ได้ความทันที พอวันหลังมานี้ก็สิ้น ตอนจะไป ตอนเช้าก็บอกกับลูกว่า แม่จะไปวันนี้ละนะ แม่ไม่พ้นวันนี้ละ พอ ๘ โมง ๔๕ นาที แม่ก็เสีย

เราไปบอกหมดแล้ว ป้าข้าของแม่อยู่ที่ศาลา เราเป็นผู้อุปถัมภ์อุปฐากทั้งหมด เราบอก ป้าข้าของแม่ ที่เผาศพโยมแม่อยู่ที่หน้าศาลาเราบอก โยมแม่จะเผาที่นั่นแหละ เราจะเป็นผู้จัดการทุกสัดทุกส่วน พอแม่เสียแล้วเราก็กมาเผาที่นั่น ที่หน้าศาลา ไม่เผาที่อื่น นี่ละที่ว่าแม่ม่งลูกก็คือโยมมารดาของเรา ลงจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา เทศนาว่าการแม่อีกไม่เคยได้ยินได้ฟังเทศน์แบบนี้ ท่านทั้งหลายเทศน์ท่านก็อ่านตำรับตำราว่าไปทางโน้น ๆ นิทานทางโน้น ๆ จิตมันก็ไปโน้น ๆ ไม่เข้า แต่อาจารย์เทศน์นี้ดีเข้ามา ๆ เทศน์ที่ไรสงบลงทุกที ๆ สุดท้ายสงบทุกครั้งเลยไม่มีพลาด เพราะฉะนั้นวันไหนว่างไม่มีแขกมีคนมากก็ตาม

อาจารย์ว่างขอมิมนต์เข้ามาเทศน์ให้แม่ฟังบ้าง แม่รื่นเริงในธรรม แล้วจิตไม่ต้องบังคับ พอเริ่มธรรมะเท่านั้นจิตจ่อลงแน่นไม่มีพลาดเลย แต่เราก็ไม่ได้ไปเพราะงานเรามาก ตอนนั้นไปเทศน์สอนแพพวงา ประมาณสัก ๙๐ กว่ากัณฑ์ ไปทุกวัน ๆ โยมแม่ได้ฟังตอนนั้นละ ที่ได้กำลังจิตมากมาย เรียกว่าจิตลงทุกครั้งเลยไม่มีพลาด

เพราะฉะนั้นจึงอยากให้อาจารย์มาเทศน์สอนเวลาไม่มีแขกคนก็ตาม แม้ได้กำลังจิต ว่า
งั้น นี่ก็ไปสบายละโยมแม่เราหายห่วง เอาเท่านั้นละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz